

פרשת ויקהל

והמלאכה הייתה דים (לו, ז)

באחת הפעמים פגש הרה"ק רבי צבי הירש מזידיטשוב את רבי אברהם חיים מזלוטשוב ושאלו:

יאמר לי מר, מה טעם משתמש הוא בסגולות וקמיעות להושיע יהודים, כלום תפילה לבד אינה טובה דיה?

ענה לו בעל ה'אורח לחיים': מקובלנו מחז"ל (ויקרא רבה י, ה) שתפילה עושה מחצה. מתפלל אני לקב"ה שיושיע יהודים אלו, ובכדי שייושעו בישועה שלמה, כותב אני קמיעות ומעניק להם סגולות שהללו ישלימו את שהחסירה התפילה.

חייך הרבי מזידיטשוב: בוודאי ידועה לכבודו, הסתירה שהקשה האור החיים הקדוש בפרשת ויקהל "והמלאכה הייתה דים... לעשות אותה והותר" - אם היה 'די' ומספיק לצורך העבודה זה לא נקרא 'הותר' ואם זה הרבה מדי ומיותר, לא מוצדק לקרוא לזה 'דים'. ועיין שם מה שתירץ. "אבל אני", המשיך הצדיק, "מתפלל לקב"ה על הרבה יותר ממה שברצוני להשיג, וכיון שתפילה עושה מחצה, בסופו של דבר אני מקבל כל תאוותי.

וזו הכוונה שהמלאכה (רמז לתפילה) צריכה להיות מלכתחילה בגדר של "הותר" הרבה מעבר למה שרוצים, ובסופו של דבר יהיה לך "דים" לפחות מה שאתה חפץ.

מקור: הרה"צ ר' אלימלך בידרמן